

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

U pravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani, 20. februarja.

Y. Ko je 1875. leta naš presvetli cesar italijanskega kralja Viktora Emanuela obiskal v Benetkah, je napil tudi zjedineni Italiji in po priliki rekel takrat, da je bil tek neizprosne osode, da je, premagavši vse faktorje, ki so zjedinenje ovirali, zmagonosno nazadnje celo Italijo v jednotno državo zliila in pod vladarstvo Savojske hiše spravila. In v resnici imela je Italija od tistega časa, kar je grof Cavour prevzel vodstvo Piemonteske države in ob jednem vodstvo vseh naporov za zjedinenje, nepopisno srečo v vseh svojih podjetjih. Ob sebi se umeva, da je izvel vse to duh severne Italije, duh premišljenih Piemontezov in Lombardov.

Od časov Cavourja naprej so vladali Italijo skoro sami sinovi bivšega Piemonta in bivše avstrijske Lombardo-Venecije. Jediní baron Ricasoli bil je Toskanec, ki je bil nekoliko časa tudi na krmilu italijanske kraljevine. Slavni državniki in nasledniki Cavourjevi, kakor Lanza, Menabrea, Lamarmora, Ratazzi, Sella, Minghetti in sedanji premier Depretis, so Piemontez, mej tem ko so Cairoli, Visconti-Venosta in Bonghi Lombardi. Redke so izjeme, da so prišli do vladanja italijanske kraljevine tudi možje iz srednje in južne Italije. Mej Sicilijanci nosi slavno ime kakor italijanski državnik jedini Crispi, baron Nicotera in pokojni Scialoja sta mu pa soseda iz Napolitanskega.

V teh imenih nam je ravno razkrita vsa zagonetka italijanskega vladanja, oziroma sreče Italije, da se jug zmirom, akoravno včasih zelo nerad, podvrgava bolj hladnokrvnemu in ob jednem energičnemu severu, ki zastopa trgovino, obrtnost in dosledno tudi bogastvo Italije. Neizmerna sreča je tudi za mlado državo, da ima na čelu kralja iz Savojske dinastije, ki je vreden naslednik svojega nepozabljivega otca in ki spoštuje skrupulozno ustavo, na katero je pri zasedanji prestola svečano prisegel.

Na Francoskem vidimo zdaj na svojo veliko žalost tak kaos, ki mora vsakega politično mislečega Slovana zelo neugodno dirniti. Na jednej

strani se ponujajo pretendenti iz treh dinastij, na drugej strani sta pa parlament in senat tako razdvojeni, da se mora Nemčija z Bizmarkom na čelu kar v pest smejati.

V Italiji bilo je toliko vladajočih hiš, pa poleg vsega tega se zanje zdaj v Italiji nihče ne zmeni. Potomci odstavljenih dinastij po kraljevini slobodno hodijo in bivajo povsod, kjer jim je drago, noben italijansk „carabinieri“ se zanje ne zmeni. Pred kratkim še le je prišel v Rim grof d' Aquila, brat ranjkega napolitanskega kralja Ferdinanda II. in strijc še živečega kralja Franca. On je bil ob svojem času znan kakor največji protivnik zjedinenja Italije, ustave in sploh vseh slobodnih institucij. Držali so ga v Italiji za prototip vsega nazadnjaštva in sovraštva italijanske ideje. Ali dan danes pride iz lastnega nagiba v Rim in se predstavi italijanskemu kralju Umbertu kakor preponizen in prepokoren italijansk državlján, ki je le naznanil željo: zopet v svojej italijanskej domovini živeti. To poklanjanje grofa d' Aquile italijanskemu kralju v Kviralu je gotovo velicega pomena, posebno ako se človek na sosede ozira in vidi, kaj se v Parizu zdaj dogaja.

Tudi v denarnem oziru se je Italija zelo okoristila, ker je svoje finance uredila tako, da je iz državnega budgeta pošast deficita popolnem izginila in da je valuta spet upostavljena. Znano je, da so bili budgeti leta in leta v Italiji tako strašni, da jih je v tem samo Turčija in Španija nadkrilovala. Najbolj energični in genijalni italijanski finančni ministri, kakor Sella, neso verjeli, da bo kdaj mogoče italijanske finance v teku jednega človeškega veka urediti in je v ravnotežje spraviti. Ali tudi ta čudež se je v prošlih treh letih v Italiji dogodil, čudež, za katerim mi v Cislajtaniji brez vsake nade leto za letom hrepenimo, mej tem, ko se Ogrska vsako leto od tega toliko zaželenega cilja bolj in bolj oddaljuje in v dolgove riže, katerih konec ni predvideti.

Ali poleg vse te sreče manjka Italiji jedna bistvena stvar, katera je neizogibna potreba vsakej

ustavnej državi, manjka ji namreč: pravo opozicijo. Republikanska stranka je tako neznatna in ima tako malo upliva, kakor na priliko pri nas socijalni demokrati. Ima res zastopnike po vseh mestih, ali njeni pristaši so le malovažni kričači, katerim se vsi pametni Italijani smejijo, — in teh mišljenikov je ogromna večina. V sedanji parlament, ki se je volil na podlagi nove volilne postave, katera je skoro milijon volilcev več na volišče spravila, so republikanci komaj dobrih 30 zastopnikov ujeli z veliko težavo in še večim naporom. Republikanci zasedajo komaj 19. del vseh parlamentarnih sedežev. Tedaj se niti v resnici o republikanski stranki in o republikanski opoziciji govoriti ne more. Ako bi se pa kedaj v istini o takej opoziciji govoriti moglo, — bila bi to gotovo prava nesreča za Italijo.

Italijanska levica in desnica se pa le po osebnih interesih razlikujeta, kajti v principih sta gotovo obe dve jedne barve in jednih mislij. Z najboljšo lupo ne bi bili v stanu najti razločka mej načeli sedanjega ministerskega predsednika in levičarja Depretisa in nekdanjega načelnika ministerstva Minghetti-ja, ki je jeden najodličnejših členov desnice.

Prava opozicija bi še le prišla v italijansko parlamentarno življenje, ako bi se jedenkrat katoliška stranka hotela dejansko udeležiti; ta stranka, ki že čez 20 let molči, bi bila gotovo tacega, ako ne večega pomena, nego je katoliški centrum v nemškem državnem zboru.

Odkritosrčno moramo izpovedati, da je to velika politična napaka, ka se katoliška stranka ne udeležuje parlamentarnega življenja. Ona bi bila lahko marsikateri naval na cerkev in njene zavode odstranila in preprečila, marsikater izgred proti cerkvenim institucijam bi bil izostal, ako bi v parlamentu katoliška stranka zmirom tako na straži stala, kakor nemški katoliški centrum v Berlinu. Le vstrajnemu, energičnemu, pogumnemu in požrtvovalnemu centru se imajo nemški katoliki zahvaliti, da so se začele glasovite postave od meseca maja v svojih fundamentih majati in da „Ole Wilem“ z

LISTEK.

Junak našega časa.

(Roman M. Lermontova posl. J. P.)

II.

Knežna Mary.

11. maja.

(Dalje.)

— Tukajšno življenje je prav prozajično, izdihnil je: — ti, ki pijo zjutraj vodo, so dolgočasni, kakor vsi bolni, ti pa, ki pijo zvečer vino, neznosni, kakor vsi zdravi. Ženska družba tudi ni za nobeno zabavo: vse igrajo whist, oblačijo se slabo, in grdo lomijo francoščino. Letošnje leto prišla je jedna sama znamenita dama, kneginja Ligovska s svojo hčerjo iz Moskve; a jaz nesem znan z njima. Moj vojaški plašč — je tudi kaj slabo priporočilo. Jedino sočutje, katero bi mogel vzbuditi, bila bi osramotilna miloščina.

Ko sva se razgovarjala, prišli sta mimo naju dve dami k vrelcu; jedna bila je postarna, druga pa mlada in šibka. Njenih obrazov nesem videl radi njihovih velikih klobukov, a oblečeni sta bili strogo po pravilih dobrega okusa, na njima ni bilo ničesar nepotrebnega. Poslednja imela je prekrasno obleko „gris de perles“; lahek svilnat robec bil je ovit okrog lepega vratu. Majhni čevljički „couler puce“ so se tako lepo prijemali njenih majhnih nožic, da bi bil celo neposvečeni v tajnosti lepote izdihnil, če tudi le od začudenja. Njena hoja imela je nekaj detinskega, kar se pa ne more dopovedati z besedami, temveč razume samo oko. Ko je šla mimo naju, razprostirala se je od nje tista dišava, ki se ne da pojasniti, po katerej diše pisma kake ljubeznive ženske.

— Ta je kneginja Ligovska, rekel je Grušnicki — ž njo gre hči Maryi (izgovori: Méri), kakor jo imenuje angleški. Tukaj sta še le dva dni.

— In vender že veš njeno ime.

— Da, slučajno sem ga zvedel, odgovoril je

zarudel. Povem ti pa, da se ne želim seznaniti ž njo. Ta prevzetnica gleda na nas, kakor na divjake. Kaj jej je mari za to, če je um pod vojaško kapo in srce pod vojaškim plaščem.

— Ubogi plašč! rekel sem in se posmejal. A kdo je ta gospod, ki se je sedaj pridružil k njima, ter jima tako uslužljivo podal kozarec?

— O! Ta je moskavski gizdalin Rajevič. On je igralec, to vidi se že na ogromnej zlatej verižici, katera se vije po njegovem višnjem telovniku. A ta debela palica — prav taka, kakoršno je imel Robinson Crusoe; pa ta brada in frizura a la mužik.

— Ti se tudi jeziš na ves človeški rod!

— Saj se imam tudi jeziti za kaj...

— O, se ve da!

Dami odšli sta od vrelca ter obstali nama nasproti. Grušnicki postavil se je s pomočjo svoje berglje prav dramatično in odgovoril je meni glasno:

— Mon cher, je hais les hommes pour ne pas le mépriser, car autrement le vie serait une farce trop dégoûtante.

Bismarkom vred nič bolj ne želi, kakor skoro napraviti mir z rimsko stolico.

Isto tako bi bilo upati, da bi posredovanjem katoliške stranke v italijanskem parlamentu prišlo do pomirenja mej italijansko kraljevino in Vatikanom. To je tudi stvar, katero, kakor nam je iz dobrih virov znano, vsi italijanski državniki, naj se že zovejo Depretis ali Minghetti, iz vsega srca in iz vse duše želé. Kakor smo rekli, bila bi pa tudi ta udeležitev katoliške stranke na veliko korist katoliške cerkvi, ker po starem principu nema tisti, ki ni navzoč in ki ne zagovarja svoje stvari, nikoli prav. Držeti se tega načela, se neso katoliški Irci nikdar odstranili iz angleškega parlamenta, akoravno je bilo zjedinjenje irskega parlamenta z angleškim največja goljufija in krivica, učinjena v povestnici novejših časov.

Ali vzlic tej strašnej prevari in krivici dopri-nešeni po Angležih se neso katoliški Irci nikdar skujali, nikoli šobe napeli in angleškemu parlamentu hrbet obrnili, temveč udeležujejo se jako pridno vseh sej v Londonu in neprenehoma zahtevajo svoj samostalni, po Angležih jim ukradeni irski parlament nazaj. Katoliški Irci naj bi bili v tej zadevi dober vzgled italijanskim katoličanom!

Iz proračunov evropskih držav.

Sicer brezčutne številke, iz katerih so sestavljeni budgeti raznih držav, postanejo jako pomenljive, ako jih motrimo le nekoliko pazneje, kajti one glasno oznanjujejo vso modrost dotičnih vlad. Primerjaje glavne evropske države, vidimo, da je za pouk v proračun stavljenih:

1. V Francoskej	150,228.371 fr.
2. „ Nemčiji	103,029.922 „
3. „ Veliko-Britanskej	96,302.100 „
4. „ Rusiji	45,077.167 „
5. „ Španjskej	40,017.400 „
6. „ Italiji	29,248.445 „
7. „ Avstriji	24,130.436 „
8. „ Belgiji	20,410.613 „
9. „ Ogrske	10,085.349 fr.
„ Hrvatskej	1,047.705 „
vkupe	11,133.054 „
10. „ Nizozemskej	4,220.880 „

Kako ponižne, kako neznatne so te vsote, če se pomisli, da je pouk in iz pouka izhajajoča omika glavni in najpotrebnejši temelj države, da je kapital, ki se uporabi za pouk, najproduktivnejši potrošek, ki donaša stoterne obresti. In vendar so te pouku namenjene vsote toli nizke, da iznašajo le 1.79 franka (80 krajc.) na glavo, ali pa 3.21 odstotkov vseh izdatkov.

V primeri z vojnim budgetom iznašajo potrebščine za pouk le 15.5 odstotkov ali nekaj malega več, nego sedmi del. Pri tem se pa ne sme prezirati, da pripada glavni del teh izdatkov občinam in okrajem, v katerem znesku, nam ni znano, ker so proračuni znani le od velikih mest. Sploh neso davki posamičnih dežel in občin statistično nikjer izkazani, kar je zelo obžalovati, a bode, kakor stvari stoje, še

dolgo ostala neizpolnena želja. In vendar bi bila baš v tem jasnost jako umestna in gotovo ni preda-leč poseženo, ako trdimo, da dokler finančni mi-nister in zakonodajstvo tavata le v temi, pravična razdelitev davkov možna ni. Zaradi pomanjkanja statistično-znanstvene podlage in zaradi komoditete pokrivajo se potrebščine omenjenih korporacij z dokladi na posredne in neposredne davke in pri tem kažejo se nedostatki in različnosti v davkarstvu, da si hujših misliti ne moremo. Kako bi sicer bilo možno, da se nahajajo razločki mej 60—200% in še čez, in da se jeden in isti predmet, jedna in ista osoba dva- do trikrat više obdači, nego predpisuje državni davek. Tako je n. pr. prišlo, da mora na Dunaji hišni posestnik, ako hoče imeti 1000 gold. čistega dohodka, dobiti vsaj 2000 gold. najemnine.

A če bi tudi potroške korporacij za šole računili dvakrat tako visoko, kakor so izdatki države, bi vendar ne dosegli niti polovice tiste vsote, ki se potrebuje za vojne namene v časih miru. Ta račun pa bi bil pri vsem tem še previsok, kajti akoravno so v velikih mestih prispevki za šole precejšnji, ne iznašajo v manjših občinah nad pol franka.

Državni dolgovi prouzučujejo naslednje izdatke vsako leto:

1. V Francoskej	1.317,112.874 fr.
2. „ Veliko Britanskej	741,648.625 „
3. „ Italiji	607,448.298 „
4. „ Rusiji	496,940.718 „
5. „ Nemčiji	304,074.160 „
6. „ Avstriji	269,692.627 „
7. „ Španjskej	223,023.050 „
8. „ Ogrske	121,184.679 fr.
Donesek k vkup-nemu dolgu	63.667.170 „
vkupe	184,851.849 „
9. „ Belgiji	87,802.897 „
10. „ Nizozemskej	60,964.409 „
V vseh teh državah	4.293,559.507 fr.

povprek na vsacega prebivalca 14 frankov 65 cen timov, v posamičnih državah pa se povprečni od stotek spreminja od 35 do 6 frankov na vsako glavo.

Državni dolgovi požró tedaj vsako leto 3 franke 12 centimov za vsako glavo več, nego vojne potrebščine; dolgovi sploh potrebujejo 26.32% vseh izdatkov, vkupe s potrebščinami za vojsko 47 odstotkov vsega budgeta.

(Konec prih.)

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 20. februvarja.

Česki klub osnoval je bil odsek za načrt po-stave, ki bi imela določiti **uradni jezik** v po-sameznih kronovinah. Mej tem obljubil je minister Pražak, da bode vlada sama predložila tako po-stavo. Kakor poroča „Pokrok,“ podala se je bila te dni deputacija kluba, obstoječa iz poslancev Ha-velke in Trojana, k ministru dr. Pražaku, da poizve, kako je s to zadevo. Minister je povedal, da se skrbno zbirajo vsa data in da se marljivo deluje na tej

postavi. Dr. Pražak čaka le na izjavo najvišega so-dišča, kateri je bil jedenkrat odločil, da je v Dal-maciji le italijanski uradni jezik, drugikrat pa zopet, da se imata hrvatski in italijanski jezik smatrati za uradna jezika. Zategadelj je minister naložil skupini najvišega sodnega dvora, da naj reši to dvomje. Ka-dar se bode storil dotični odlok, pa bo minister pred-ložil oni postavni načrt. Ako bi se to ne zgodilo, pripravljaj pa poslanec Havelka načrt, ki takole slove: „Ministerstvo ima po upravnem potu določiti, kateri izmed raznoterih jezikov kake kronovine, v državnem zboru zastopane, se ima v smislu §. 13. obč. sod. reda imeti za v deželi navadni jezik, v katerem jeziku naj ulagajo stranke ali njih zastop-niki svoje tožbe pri sodnijah ali oblastnijah, in v katerem naj uradi izrekajo svoje odloke.“

Na strelskem otoku v **Pragi** bil je te dni shod delavcev, katerega se je udeležilo nad osem sto delavcev; in ta je vzprejel naslednjo re-solucijo: „Mi zbrani delavci smo po posvetovanji o zavarovanji delavcev spoznali ter smo prepričani, da nemamo od nobenega delniškega društva pričakovati kakega prida; iz tega uzroka prosimo klub českih poslancev državnega zbora, naj s svojim uplivom deluje na to, da vlada kar hitro možno dovoli usta-noviti deželni zaklad za onemogle dela vce. Ob jednem želimo, da naj bi državni poslanci českega kluba na to uplivali, da se postavno zabrani vsak pritisk fabrikantov na njihove delavce zaradi pristopa h kakemu delniškemu zavarovalnemu društvu.“ — Pritrdujoči dopisi došli so iz Šlana, Kladna, Plzna, Časlave, Hohenmautha in drugih krajev.

V aféri **Kaminski** izšla je v Stanislavu že druga pomnožena izdaja brošure „Pro nihilo“, katera nosi v dostavku polemiko proti resoluciji poljskega kluba in pravi mej drugim tudi to-le: „S tem, da je baron Pino hitel gradnjo gališke trans-verzalne železnice oddati trdnemu generalnemu pod-jetju, spolnil je le višjo željo. Ako bi se tudi Ka-minski ne bil zavzel za tako oddajo, in če bi bilo vrhovno nadzorstvo železnic in pa celo sam trgovin-ski minister za oddajo po srečkah, bilo bi na vse zadnje le prišlo do generalnega podjetja: ker to je bila zahteva vojaških krogov. V kakem svitu kaže se tedaj vešalska resolucija poljskega kluba? Do višje volje ne sega noben upliv poslancev in ob čis-tem prsnem oklepu vojaških krogov morajo odbiti se vsa namišljevanja poslancev.“ Dunajski dopisniki zagnali so v raznih nemško-liberalnih listih močan krik povodom Kaminskijeve afere in so mnogo go-voričili o sedanjem korupciji v Avstriji. K temu pravi „Frankf. Ztg.“: „Z ozirom na ta jedini slučaj go-voriti o spridenosti v Avstriji je tem krivičnejše, ker vsestranski gnjev, ki se je tako močno v aféri Kaminskega pojavil, dovolj dokazuje, da se v Av-striji veliko drži na moralčno nedolžnost in osebno neomadeževanost poslancev.“

Vnanje države.

Povodom zadnje **bulgarske** spomenice, v kateri se določuje, da je čas za prijavljanje last-ninskih pravic od strani muhamedancev v Bulgariji že pretekel, prosili so zastopniki vlastij bulgarsko vlado v imenu človekoljubja za trimesečno podaljš-anje stavljenega roka. Bulgarski kabinet bo temu zahtevanju gotovo ustregel tem bolje, ker bodo dali zastopniki vlastij ob jednem zatrdilo, da po prete-čenem tem roku ne bodo zahtevali nikakršnega po-daljšanja več.

Zadnji ukrep **francoskega** senata imel je to posledico, da je prezident Grévy vendar le odpustil kabinet Fallières-Devès in Julesu Farry-ju oficijelno naročil sestaviti novo minister-

Lepa knežna obrnila se je ter zahvalila se govorniku z dolgim in radovednim pogledom. Kaj je izražal ta pogled, ni se dalo določiti, a porog-ljiv ni bil, za kar sem čestital v srci iz vse duše svojemu spremljevalcu.

— Ta knežna Mary je zares jako lepa, rekel sem mu. — Ona ima tako baržunaste oči — da prav baržunaste: svetujem ti rabiti ta izraz, ka-dar govoriš o njenih očeh; spodnje in zgornje tre-palnice so tako dolge, da solnčni žarki ne dosežejo punčic. Meni so jako všeč take oči brez bleska; tako so mile, in kakor bi gledale tebe. Njen obraz je tudi jako lep . . . A kaj, ima-li bele zobe? To je jako važna stvar. Škoda, da se ni malo posmejela tvojemu govorjenju.

— Ti govoriš o lepej ženski, kakor o angleš-kem konji, rekel mi je Grušnicki nevoljen.

— Mon cher, odgovoril sem mu, prizadevajoč se posnemati njegov glas: je meprise la femmes pour ne pas le aimer, car autrement la vie serait un mélodrame trop ridicule.

Šel sem proč od njega. Kake pol ure spre-hajal sem se po z vinsko trto prepreženem drevoredu, po strmem skalovji in grmičevji. Ko sem vračajoč šel mimo kopeli, obstal sem pri pokritej galeriji, da bi se oddahnil v njenej senci, in bil sem priča do-volj zanimljivega igrokaza. Delujoče osebe bile so tako-le razpostavljene: kneginja sedela je z moskov-skim gizdalinom na klopi v galeriji, ter oba sta se nekaj prav resno pogovarjala. Knežna, ki je že pač bila izpila poslednji kozarec vode, hodila je zamiš-ljena okrog studenca. Grušnicki stal je prav pri vrelci, več ljudij ni bilo blizu.

Šel sem bliže in skril sem se za vogel gale-rije. Grušnickemu pal je kozarec na tla v pesek, in prizadeval se je na vse kriplje, da bi se pripognil in ga pobral, a bolna noga ga je ovirala. Revež! kako se je napenjal in opiral na bergljo, a vse za-man. Na obrazu se mu je videlo, da silno trpi.

Knežna Mary videla je vse to bolje kakor jaz. Hitrejša kakor tička skočila je, pripognila se in pobrala kozarec, ter mu ga podala z nepopisljivo

prijaznostjo: potem pa je silno zarudela, pogledala je po galeriji, in ko se je prepričala, da ni videla mati ničesar, se je pomirila. Ko je odprl usta Grušnicki, da bi se jej zahvalil, bila je že daleč proč. Čez jedno minuto prišla je iz galerije s svojo materjo in moskovskim gizdalinom, mimo Grušnickega stopala je tako ponosno in prevzetno, da ga še po-gledala ni, tem manj pa zapazila, kako strastno je zrl za njo, dokler ni izginila za lipami šetališča . . . Sedaj švignil je njeni klobuček čez ulico, in ona stekla je v najlepšo hišo v Pjatogorsku; za njo prišla je kneginja, in pri vratih poslovala se od Rajeviča.

Še le zdaj opazil je mene ubogi praporščik. — Ali si videl? rekel je in krepko stisnil mi reko: — ona je res angelj! — Zakaj? vprašal sem ga na videz ravno-dušen.

— Ti tedaj nesi videl? — Kaj: da ti je pobrala kozarec? Ko bi bil tu stražnik, pobral bi ga bil tudi, samo malo hitreje,

stvo, katerega pa doslej nima še vsega skupaj. V Parizu se domneva, da bo Jules Ferry razen prvostopstva še obdržal portefeuille vnanjih zadev, in prejšnje ministre: generala Thibaudin-a (za vojsko), Tirard-a (za finance), Mahy-ja (za poljedelstvo), Cochery-ja (za pošto in brzojavo) in Pierre Legrand-a (za trgovino) pridržal tudi v novem kabinetu. Za pridržanje generala Thibaudin-a na čelu vojskine uprave zavzel se je baje sam prezident, iz česar se daje sklepati, da je Grévy sam za to, da se naj upotrebi vsa postavna sredstva zoper pretendente. Na novo imajo priti v ministerstvo: Martin-Feuillée (za notranje posle), Waldeck-Rousseau (za pravosodje), Raynal (za javna dela), Brun (za mornarstvo) in Berthelot (za uk). Razen Bruna in Berthelota, najbolj slovečega kemika francoskega, ki je kot učenjak na jako dobrem glasu, so vsi novo ustopivši ministri Gambettovci in so bili že prej v kabinetu Gambette. To bi bil tedaj kabinet union-e républicaine, v katerem je tudi zastopana union démocratique ali zmerna levica. Union républicaine dala je novemu ministerstvu že svoje navode, ki jih je sklenila v zadnji seji. V njih izreka, da je volnja podpirati kabinet, kateri hoče energično upotrebiti vsa zakonita sredstva proti pretendentom. Ta sklep moralo bode novo ministerstvo vzprejeti za svoj program. Ko se je povodom obravnavanja Ferryjevih šolskih postav senat branil vzprejeti znan član 7, vsled katerega naj bi bile šole redovnikov podrejene občinam postavam, morala je vlada tudi zateči se k obstoječim zakonom, da brani svoj ugled. Kongregacije so se kar na mah razpustile in njih samostani zaprli. Sedanji upor senata imel bode jednake posledice in principi bodo trpeli za to, ker njihovi prijatelji v senatu neso hoteli privoliti v mehke naredbe proti njim. Ako bi bil Dulerer takoj po Napoleonovem manifestu izjavil, da zadostujejo obstoječe postave, ohranil bi se bil na svojem mestu in od dežele odvrnil mnogo nepotrebne razburjenosti in nemira.

Glasi **nemškega** kancelarja, „Nordd. Allg. Ztg.“ objavilo je podlago, na katerej bi bilo mogoče dognati crkveno-politično spravo mej Prusijo in Vatikanom; in sicer: Kurija naj privoli za Prusijo to, kar je privolila za Württemberg. Prusija da je to že večkrat zahtevala, pa zaman. Glavna dva paragrafa württemberskih določil, ki se nahajata v postavi za urejanje razmer mej državno oblastjo in katoliško cerkvijo z dne 30. januarja 1862., se glasita: „§. 3. Nastop crkvene službe zavisi od württemberske državljanske pravice, in pa od dokaza vednosti, ki jo spozna država za potrebno.“ — §. 4. Dostavek 1. Crkveni uradi, ki neso odvisni od državne vlade, mogó se le onim podeliti, katere državna vlada, omenja resničnih dogodkov, ne označi za neljube bodisi v njihovih družbinskih bodisi v političnih razmerah.“ — Sporazumljevanje o dolžnosti obznačenja pa ni mogoče ni po württemberskem, niti po kakem drugem uzoru; za to treba pač obširne organske premembe majnikovih postav.

Vojaško sodišče v **Aleksandriji** obsodilo je trinajst Beduincev, ki so bili obtoženi, da so umorili Afriko preiskujočega profesorja Palmer-ja; in sicer je obsojenih pet na smrt, jeden v petnajstletni zapor, jeden na deset let štirje na pet let in jeden na tri leta uječe. Guvernér, ki je bil tudi zapleten v to obtožbo, odstavil se je službe in se obsodil na jednoleten zapor. Štiri Beduinci, za katere se tudi gotovo vé, da so se udeležili napada na Palmerja, se še iščejo. — Mejnarodni odškodninski komisijon sklenil je svoje člane razdeliti v štiri pododseke, iz katerih naj bodo troji preiskovali odškodninske zahteve do 200 funtov

sterlingov, četrti pa naj se ima baviti z vprašanjem zemljiščne lastnine. Pričakuje se, da bode ta preiskava v enem mesecu gotova, delo skupnega komisijona pa v šestih mesecih. Egipaska vlada je baje pripravljena dati odškodnine v skupnem znesku 3½ milijonov funtov sterlingov.

Dopisi.

Z Dunaja 19. februarja. [Izviren dopis.] (Iz društva „Slovenije“.) — Zadnji časi so bili za „Slovenijo“ časi kriz in revolucije. In brez afére, ki ima se ve da svoje ime, tudi ni ostalo. To je zdaj v modi, če ne v velikem, pa v malem formatu. Poglejte na Francosko, ali pa še bliže, na Madjarsko. Kabinetno vprašanje je tudi hitro zastavljeno: naša volja ali pa nobena. In časih volja ne obvelja in kabinetno vprašanje je rešeno, kakor bi trenil. Pet ali šest ministrov gre v penzijo, jednega pustijo navadno še za sabo — za spomin. Tako je bilo zadnjič tudi v „Sloveniji“, (samo da „Slovenija“ penziona ne daje). Dogodilo se je, da so štirji na novo dopolnitveno izvoljeni odborniki še tisti večer odložili svoje mandate, ko so bili komaj razdelili odborniške portfelje. Skoraj ves odbor je bil tedaj odstopil, samo jeden ni vzel kabinetnega vprašanja tako na tanko. In vse to je trajala komaj pol ure. Potem smo dober teden tičali v krizi. V četrtek, 15. t. m., pa se je vse poravnalo. Malo zaupnice je bilo treba, in skoro vsi stari gospodje odborniki so zopet zasedli svoje stole v kabinetu. Brez dobrega vremena bi se ve da ne bili pripluli v luko, kajti grozna povodenj debat in govorov je bila nastala! Vode veliko. Kaj mislite, od kod vsa ta nesreča? Pretendente, pravijo, da ima tudi „Slovenija“. Pretendent, — grozna beseda. Varovati se jih je treba pretendentov in prej ko možno napérili proti njim nove zakone in naredbe. Časih že pomaga, da se malo poropota. V „Sloveniji“ so zadnjič pretendentje bežali, še predno je bila postava proti pretendentom skovana. Interesante seje to!

Zadnja seja „Slovenije“ pa se nam je prikupila zbog pripovedovanja gosp. Andreja Jurtéle. Razkladal nam je namreč nekoliko svojega popotovanja po Angleškem, kjer se je mudil lansko jesen. To pripovedovanje je bilo zanimljivo na vse plati, ali posebno nas je razveselilo čuječe, da je gospod Jurtela v Oxfordu seznanil se z uljudnim angleškim pisateljem W. R. Morfillom, kateri vse svoje duševne moči žrtvuje, da bi se poučil o slovanskih rodovih in da bi svoje rojake Angleže unel in navdušil za slovansko idejo; le-ta pisatelj, kateremu je bil g. Jurtela nad vse dobro došel, poslal je že mnogo knjižic in člankov mej svoje rojake, kjer opisuje slovanske dežele, slovansko zgodovino, jezike in književnosti posameznih slovanskih rodov i. dr. — in sicer dela to s takim navdušenjem, da so mu jéli Angleži očitati, češ, da je bolj slovansk, nego-li Slovani sami. Lehko je torej verjeti, da je našega rojaka z veseljem pozdravil. Gospod Jurtela mu je tudi natanko razložil Slovencev položaj, slovstveno delovanje in sploh vse njih upiranje in ubadanje; pozneje poslal mu je tudi nekaj dobro pisanih knjig

slovenskih. — Gospod Jurtela bi gotovo marsikomu vstregel, ako nam bi opisal kje svoja pota po angleški zemlji, zlasti pa taka in jednaka znanja, kakršna je storil z gospodom Morfillom.

Iz Šaleške doline 18. februarja. [Izv. dop.] Narodnjaki, volitve za okrajni zastop so predurmi! Kakor je že znano, vršile se bodo volitve za okrajni zastop: Izmej veleposestva v 5 dan marca, iz trgov Šoštanja in Velenja v 7 dan in iz kmetskih občin v 9. dan marca. Odvišno bi bilo govoriti o važnosti teh volitev, vsak narodnjak in sploh vsak bistro sodeč možak ve dobro, koliko gmotnih vprašanj spada v področje okrajnih zastopov. Priporočati kandidate za okrajni zastop, ne zdi se nam neobhodno potrebno, ker mora volilec iz lastnega prepričanja biti znano, da je sedanji okrajni zastop naroden in nam Slovincem vseskozi pravičen, ker so nasprotniki našega milega naroda zadostno znani in ker smo prepričani, da nihče tacemu, ki je po rodu Slovenec, pa se slovenskega jezika sramuje in trdi, da slovenščine niti ne zna, ne bode dal svojega glasu. Tiste vrste ljudje, ki trdijo, da neso ne Slovenci, ne Nemci, neso ne krop ne voda, in kdor se sramuje sladkega materinega jezika, ta kaže, da je duševno pokvarjen, in bi, ako bi mu bila prilika, zatajil tudi še druge interese svojih volilcev. Prav umestno in potrebno bilo bi tedaj, da se o teh jako važnih volitvah vzajemno porazumemo, da bomo glasovali, kakor jeden mož in odstranili naše narodne amfibije, ali po domače povedano „divoživke“, ki same ne vedo, kaj so. Torej volilci slovenski, pokažite, da ste vredni tega prelepega imena!

Domače stvari.

— (K bodočim volitvam v mestni zbor ljubljanski.) Ker se mnogokrat ugiba, kdo izstopi letos iz mestnega zbora in ker predstojee volitve zavzimajo občno zanimanje, bode gotovo umestno, ako priobčimo v tej zadevi gotove podatke. Letos izstopijo iz mestnega zbora naslednji gg.: V prvem razredu: A Dreó, P. Lassnik, K. Dežman in A. Schaffer. V drugem razredu: A. Laschan, R. Pirker, L. Bürger, pl. Zhuber, Fr. Ziegler, grof Chorinsky, Fr. Potočnik. (Zadnji trije so prostovoljno odložili svoje mandate.) V tretjem razredu: dr. Josip Derč, Josip Regali.

— (Iz Šaleške doline) piše se nam v 18. dan t. m. „Okrajni zastop v Šoštajnu sklenil je v seji 8. t. m., okrajni odbor pa naznanil vsem višjim uradom in vsem podredjenim občanom, da se bode pri omenjenem okrajnem zastopu počenši s 1. marcem t. l. uradovalo izključno le v slovenščini, tedaj se od tega dne naprej pričakujejo le slovenske uloge. Temu sklepu nasprotoval je pri seji navzočni g. c. kr. okrajni glavar, gosp. Rak, rojen Slovenec, pa se je izrazil, da slovenščine ne ume.“

— (Srečke tržaške loterije.) Preteklo nedeljo zvečer bile so izžrebane naslednje srečke: Prvi dobitnik, zlato piramido 33.160 kilogramov težko, vredno 50.000 gld. zadela je št. 1,612.223;

ker bi se bil nadejal, da dobi kaj za vodka. Sicer pa ni čuda, da si se jej smilil; kako si pa žalostno skremžil obraz, ko si stopil na obstreljeno nogo...

— Ali nesi bil nič ganjen, ko si jo videl v tem trenutku, ko je zasijala taka miloba po njenem obrazu.

— Ne.

Lagaš sem; a hotel sem ga razjeziti. Meni je že prirojena strast nasprotovati drugim; celo moje življenje je dolga veriga nasprotovanj mej umom in srcem. Navzočnost entuzijasta naredi me hladnega, in jaz mislim, da bi občevanje s kakim dolgočasnim flegmatikom me ogrelo in oživilo. Pa še neko drugo neprijetno čuvstvo polotilo se je na trenutek mojega srca; to čuvstvo je zavist, da povem naravnost „zavist“, ker sem vajen, sebi priznavati vedno resnico; težko dobi se kateri mladi človek, ki bi srečal mlado žensko, katera bi mu bila všeč, pa bi ta ženska odlikovala koga družega, ki bi jej bil ravno tako neznan kakor on, da res prav težko najde se kateri mladi človek, (razume se, če je še živel mej

velikim svetom, in se mu je popolnem razvilo samoljubje,) katerega bi to neprijetno ne dirnilo.

Molče odšla sva z Grušnickim s hriba, in korakala sva po trgu mimo oken, kamor je odšla naša krasotica. Ona je sedela pri oknu. Grušnicki pocukal me je za roko in vrgel na njo jeden teh tužno-nežnih pogledov, ki tako malo uplivajo na ženske. Pomeril sem v njo svojo lornjeto in opazil, da se je smejala pogledu Grušnickega, moje kukalo jo je pa jezilo. In res kako se predrzne kavkaški častnik pomeriti lornjeto na moskovsko knežno.

13. maja.

Danes zjutraj prišel je k meni doktor, ime mu je Werner, a on je Rus. Ali je to kaj čudnega? Poznal sem tudi jednega Ivanova, ki je bil Nemec.

Werner je v mnogih obzirih znamenit človek. On je skeptik in materijalist, kakor skoraj vsi zdravniki, a poleg tega je poet ne za šalo, a poet v delih, včasih tudi v besedah, dasi vse svoje življenje

ni napisal dveh kitic. Preiskal je že vse predale človeškega srca, kakor preiščejo zdravniki vse žile mrliča, a znal ni porabiti svojega znanja: kakor kak odličen anatom ne zna ozdraviti niti mrzlice. Navadno se je Werner smejal svojim bolnikom; a jedenkrat videl sem ga jokati nad umirajočem vojakom... Bil je ubog, in sanjal je o milijonih, a vendar ne bi bil storil za denar nobenega koraka. Rekel mi je jedenkrat, da stori rajši sovražniku kaj dobrega, nego prijatelju; prijatelju storiti dobro, pravi se prodati svojo dobroto, a sovraštvo povekša se v razmerji z velikodušnostjo protivnika. Imel je hud jezik, s svojimi epigrami osmešil je marsikakega dobrovoljca. Njegovi nasprotniki, nevošljivi zdravniki v toplicah, raznesli so govorico, da nareja Werner karikature iz svojih bolnikov — bolniki so se razjezili nanj in mu odpovedali skoro vsi. Njegovi prijatelji, to je vsi pošteni ljudje v kavkaški službi, trudili so se zaman pridobiti mu prešnjo veljavo.

(Dalje prih.)

drugi dobitnik, zlata piramida (12.596 kilogramov) v vrednosti 20.000 gld. zadela je št. 203.488. Tretji dobitnik, zlata piramida 10.000 gold. vredna, dobi št. 427.579. Četrti dobitnik (10.000 gld.) št. 595.580. Štirje dobitniki po 5000 gld. pripali so št. 1.325.123, 1.821.121, 1.872.173 in 1.045.783. — Po 3000 gld. vrednosti dobe št. 287.348, 1.753.138, 346.198 in 1.481.851. Žrebanje trajalo bode še 9 do 10 dni. — O tržaški loteriji čulo se je mnogo jako sumljivih vestij, in da ni vse, kakor bi moralo biti, povzamemo iz tega slučaja, da so se zadnje dni srečke prodajale po 15 in celo po 10 krajcarjev in da nam je znan gospod, ki je 500 srečk kupil za 75 gold. To je vender malo prehud tabak. Naj bi se vsaj nekoliko ozir jemalo na dostojnost.

— (Veselo znamenje.) Kakor prof. Legér o nas Slovenceh, spisal je pa o Hrvatih knjižico dr. J. Condamin, profesor na vseučilišču v Lyonu. K temu napotil ga je „Le pavillon Croate“ na tržaški razstavi, katere besede tudi stoje omenjeni knjižici na čelu. V njej govori o obrti hrvatski, a ob enem obrača se tudi na Hrvatstvo sploh in razjasnjuje literarne in politične strani njegovega življenja: vse to pa z gorkim in dobrohotnim čutom. Hrvatska mladež v graškem društvu „Hrvatska“ poslala je dru. Condaminu zahvalno pismo, na katero došel je tudi primeren, ljubezniv odgovor. V tem pismu omenja dr. Condamin mej drugim, da bi bil rad svoje delce popolnil in da je za to iskal po vseh francoskih knjigarnah knjigo „Bosna in Hrvatska“, ki jo je nedavno vladni svetnik Marbeaux bil dal na svetlo, a da te knjige ni našel nikjer, ker takoj bili so vsi izvodi razpečani. Tako so Francozi pozdravili in razumeli Marbeaux-jevo knjigo, ki govori o južnem Slovanskem! — Sklepa pa dr. Condamin svoje pismo na hrvatsko mladino s temi besedami: „Jaz ljubim Hrvatsko od vsega srca. To je plemenit, velikodušen narod, dostojen, da obrne naš pogled vse Evrope.“ — Dvomiti ni, da simpatije velikih narodov male, dosihmal malo cenjene narode užigajo na vztrajno obrambo in idejalna dela! Zatorej zopet živele Francoska! — o.

— (Pisma) izgubivajo se iz poštnega nabiralnika na Turjaškem trgu, baje zaradi prenapolnjenosti. Obžalovati je, da se je število nabiralnikov zmanjšalo. Ali pa je uzrok tem izgubljenim pismom zopet kak „Briefmarder“?

— (Iz Zadra) poroča se v „P. L.“: „V krogih tukajšnjega namestništva se govori, da je navzočnost barona Jovanoviča na Dunaji v zvezi s politično-administrativnimi premembami. Pomorski urad (Seebehörde) v Trstu bi se razpustil, njegove poslove bi prevzela namestništva v Trstu in v Zadru in v trgovinskem ministerstvu bi se osnoval poseben pomorski oddelek, kot načelnik tega oddelka bi se nastanil dalmatinski poslanec dr. Klaić. Ob enem bi se kvarnerski otoki (Krk, Črez, Losin) zopet združili z Dalmacijo.“

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Zadar 19. februarja. Nadzornika Šolarja zadel zjutraj ob sedmih mrtvoud po drugem doslej zdravej strani života.

Zagreb 19. februarja. Mi se veselimo i žudjeno izčekujemo čas, da pozdravimo braću

Slovence u bieloj Ljubljani prigodom proslave „Narodnoga Doma.“ Živeli Slovenci, živele Hrvatska! kliče

Veselo društvo nekoličine kolaša.

Dunaj 19. februarja. Budgetni odsek odobril je glavno poročilo o budgetu in finančni zakon. Primankljaj za leto 1883 določen je na 28½ milijona.

Rim 19. februarja. Papeževo pismo z dne 30. januarja na nemškega cesarja, objavlja, da je papež škofom dal dovoljenje, da smejo vladi naznaniti novega župnika in jim ni treba čakati na popolno revizijo obstoječih zakonov; zahteva olajšanje naredeb, katere so ovirale cerkveno uradovanje in poučevanje po duhovenstvu.

Pariz 19. februarja. Kabinet Ferry-ja utegne jutri biti popolnjen. Več listov govori o predstojenih dekretih, s katerimi se bodo princem odvzele njih službe v vojski.

Razne vesti.

* (Mrtvoud) zadel je slavnega českega škofa Jirsika v Budejovicah.

* (Gledališče pogorelo) je 18. t. m. popoldne v Aradu. Ponesrečil se ni nikdo. Škode je 200.000 gld. Uzrok požara neznan.

Dunajska borza

dné 20. februarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78 gld. 20 kr.
Srebrna renta	78 „ 65 „
Zlata renta	97 „ — „
5% marcna renta	92 „ 90 „
Akcije narodne banke	830 „ — „
Kreditne akcije	297 „ 60 „
London	119 „ 75 „

Vožni red c. kr. priv. južne železnice

od 1. junija naprej.

Z Dunaja v Trst.

Postaje	Jaderni vlak	Brzovlak	Poštni vlak	Mešani vlak	Osobni vlak
Dunaj Odhod	6:45 zvečer	7— zjutraj	9— zvečer	1:30 popol.	—
Mürzzuschlag	10:4 „	10:16 „	1:57 po noči	5:27 „	—
Gradec	12:1 po noči	12:48 popol.	6:10 zjutraj	9:35 zvečer	10:35 dopol.
Maribor	1:21 „	2:14 „	8:20 „	11:41 po noči	2:20 popol.
Celje	2:43 „	3:42 „	10:27 dopol.	1:50 „	5:34 „
Laški Trg	—	3:59 „	10:43 „	2:6 „	5:56 „
Rimske Toplice	—	4:11 „	10:54 „	2:17 „	6:13 zvečer
Zidani Most	3:25 zjutraj	4:34 „	11:35 „	2:43 „	6:47 „
Ljubljana	4:45 „	6:2 zvečer	1:28 popol.	5:45 zjutraj	10— „
Postojna	6:3 „	7:43 „	3:37 „	7:53 „	1:33 po noči
Nabrežina	7:44 „	9:28 „	5:46 „	10:3 dopol.	5:11 zjutraj
Trst Prihod	8:10 „	9:54 „	6:21 zvečer	10:38 „	6— „

Iz Trsta na Dunaj.

Postaje	Jaderni vlak	Brzovlak	Poštni vlak	Mešani vlak	Osobni vlak
Trst Odhod	8— zvečer	6:40 zjutraj	10:5 dopol.	6— zvečer	8:15 zvečer
Nabrežina	8:42 „	7:14 „	10:55 „	6:49 „	9:44 „
Postojna	10:13 „	9:12 dopol.	1:47 popol.	9:19 „	1:53 po noči
Ljubljana	11:28 po noči	10:45 „	3:44 „	12:10 po noči	5:25 zjutraj
Zidani Most	12:46 „	12:36 popol.	5:36 „	2:25 „	8:15 „
Rimske Toplice	—	12:49 „	5:48 „	2:39 „	8:33 „
Laški Trg	—	1:1 „	5:59 „	2:52 „	8:50 „
Celje	1:28 po noči	1:19 „	6:19 zvečer	3:15 „	9:19 dopol.
Maribor	2:53 „	2:50 „	8:30 „	5:55 zjutraj	12:54 popol.
Gradec	4:20 zjutraj	4:25 „	10:55 „	8:20 „	4:35 „
Mürzzuschlag	6:30 „	6:49 zvečer	2:2 po noči	11:46 dopol.	9:30 zv. Prih.
Dunaj Prihod	9:40 dopol.	10— „	6:32 zjutraj	4:50 popol.	—

Tuji:

19. februarja.

Pri Slonu: Lucka z Dunaja. — Rievieri iz Reke. — Tonoo iz Londona. — Holzer z Dunaja.

Pri Malici: Supančič iz Zadra. — Arko iz Ribnice. — Stein z Dunaja. — Miton iz Celovca.

Pri bavarskem dvoru: Schmidt iz Gradca. — Hribar iz Dolenjskega. — Heisig z Dunaja.

**FRANZ
JOSEF
BITTER
QUELLE**

„prijeten in priročen lek za sčiščenje.“
Prof. VALENTA, Ljubljana.

„ne prouzroča nobenih težav.“
Prof. pl. BAMBERGER, Dunaj.

„je uspešnije, kakor druge grenčice.“
Prof. LEIDESDORF, Dunaj.

Zahtevaj se vedno izrečno: „FRAN-JOSIPOVA GRENČICA“.

Zaloge povsod. (98—1) Vodstvo razpošiljatve v Budapešti.

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Srebro	—	—
Napol.	9	49½
C. kr. cekini	5	65
Nemške marke	58	55
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 118	50
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 170	50
4% avstr. zlata renta, davka prosta	96 „ 70	—
Ogrska zlata renta 6%	119 „ 30	—
4% „	87 „ 80	—
„ papirna renta 5%	86 „ 45	—
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103 „ —	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 115	—
Zemlj. obč. avstr. 4½% zlati zast. listi	117 „ 75	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	98 „ 80	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104 „ 50	—
Kreditne srečke	100 gld. 170	50
Rudolfove srečke	10 „ 20	50
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 118	90
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	221 „ —	—

Zahvala.

Podpisani zahvaljujejo se najtopleje gospodu poveljniku in gg. častnikom domobranskega strelskega bataljona št. 24., visoko čestiti duhovščini, gospodom uradnikom, slavnim meščanski gardi, kakor sploh vsem Novomeščanom za iskreno sočutje mej boleznijo, za občno spremstvo k zadnjemu počitku in za lepe vence, ki so jih poklonili njihovem ljubljenu bratu, oziroma svaku in striju, gospodu

Ernestu Gorišek-u,

c. kr. lajtenantu v domobranskem strelskem bataljonu Novomeščanskem št. 24.

(101) Z vsem spoštovanjem

Makso Gorišek, brat. **Albina Kapus**, **Antonijs Gorišek** v Celji, **Franja Schmidt** v Gradci, sestre. **Fran Kapus**, trgovec v Celji, **Jurij Schmidt**, posestnik v Gradci, svaka.

Učenec ali praktikant

se takoj vzprejme v prodajalnici mešanega blaga **Josipa Errath-a** v **Mekronogu** na **Dolenjskem**. (102—1)

Bonboni iz sladnega izlečka,

koje izdeluje lekarnar

G. Piccoli v Ljubljani, na Dunajski cesti

iz najčistejšega sladnega izlečka (koncentriranega s parom) so lahko prebavljivi, tečni, utešivajo razdražene čutilce, pribavljajo slino in razkrojajo sliz; lečijo kašelj, hripavost, bolezni v pljučah, prsih in grlu.

Ne zamenjati jih s sličnimi bonboni, ki se navadno prodajajo in ki so, proizvedeni iz priprostitih snovij, večidel zdravju škodljivi.

Sladni bonboni, kakor tudi vse po meni izdelane pastile imajo izbunkano utisneno na eni strani ime proizvajalca „G. Piccoli“ in na drugi strani „Laibach“. **Jeden zavitek 10 kr.**

Naročila se izvedejo obhodno s poštnim povzetjem.

(46—10)

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.